

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Anna Mącznik

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

J. S.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. S. kwotę 850,00 zł (osiemset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 28 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 306,40 zł (trzysta sześć złotych czterdzieści groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1282/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 października 2016 roku powódka J. S. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 1 000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty od dnia 28 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 19 maja 2016 r. r. uległ uszkodzeniu samochód marki H. (...) nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanego P. M. (1). Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawy kolizji drogowej była pozwana. Poszkodowany na okres naprawy wynajął od powódki samochód zastępczy. Okres najmu trwał 7 dni. Z tytułu najmu samochodu zastępczego powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego fakturę VAT opiewającą na kwotę 1200 zł netto. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwana przyznała odszkodowanie w kwocie 223 zł tytułem zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego z uwagi na weryfikację okresu najmu do 2 dni oraz stawki dobowej najmu do 100 zł. Powódka wskazała również, że niniejszym pozwem dochodzi również zwrotu kosztów dostarczenia pojazdu do poszkodowanego w

wysokości 150 zł. Powódka podniosła, że na podstawie umowy cesji z dnia 14 2016 r. nabyła od poszkodowanego wierzytelność w stosunku do pozwanej.

W dniu 26 października 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VI GNC 2783/16/5 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że powódka nie wykazała aby poszkodowana poniosła jakąkolwiek szkodę gdyż poszkodowany nie poniósł rzeczywistych wydatków za korzystanie z pojazdu zastępczego. Pozwana podniosła również, że zastosowana przez powódkę stawka najmu samochodu zastępczego jest zdecydowanie wygórowana oraz że 2 dniowy okres najmu samochodu zastępczego w niniejszej sprawie był wystarczający gdyż uszkodzonym pojazdem można było się poruszać a technologiczny czas naprawy wynosił kilka godzin.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 19 maja 2016 r. uległ uszkodzeniu samochód marki H. (...) nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanego P. M. (1). W wyniku kolizji uszkodzeniu uległ m.in. reflektor i zderzak w związku z czym samochód nie nadawał się do ruchu drogowego. Uszkodzony pojazd był wykorzystywany przez poszkodowanego do prowadzenia działalności gospodarczej. Poszkodowany jest płatnikiem podatku VAT.

Dowód: oświadczenie sprawcy kolizji drogowej (k. 19), dokumentacja zdjęciowa (k. 59-62), zeznania świadka P. M. (2) (k. 81).

Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Okoliczności bezsporne.

Powódka zawarła z poszkodowanym 6 czerwca 2015 r. umowę najmu pojazdu zastępczego marki O. (...) przy stawce dobowej najmu wynoszącej 150 zł netto. W związku z oczekiwaniem na dostarczenie zamówionych części przez warsztat naprawczy naprawa uszkodzonego pojazdu trwała 7 dni tj. od dnia 6 czerwca 2016 r. do dnia 13 czerwca 2016 r.

Dowód: umowy najmu (k. 20-21), protokół przekazania pojazdu (k. 22), zeznania świadka P. M. (2) (k. 81), kalkulacja naprawy (k. 63-65), historia naprawy (k. 85).

W dniu 14 czerwca 2016 r. powódka wystawiła na rzecz P. M. (1) fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 1476 zł brutto tytułem wynajmu samochodu zastępczego oraz dostarczenia pojazdu.

Dowód: faktura VAT (k. 35).

Na podstawie umowy cesji z dnia 14 czerwca 2016 r. powódka nabyła od poszkodowanego wierzytelność w stosunku do pozwanej w zakresie zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego.

Dowód: umowy cesji wierzytelności (k. 28-29).

Pozwana decyzją z dnia 12 lipca 2016 r. przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 223 zł w związku weryfikacją dobowej stawki do kwoty 100 zł netto oraz uznaniem kosztów dostarczenia pojazdu za niezasadne.

Dowód: decyzja (k. 24), potwierdzenie przelewu (k. 25).

Oceniając materiał dowody zgromadzony w sprawie stwierdzić należy, że Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż ich prawdziwość i autentyczność nie zostały przez strony zakwestionowane.

Zeznania świadka P. M. (2) były w ocenie Sądu wiarygodne. Zeznawał on w sposób jasny, spójny i logiczny.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez J. S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie spornym pomiędzy stronami była wysokość przyjętej stawki najmu samochodu zastępczego oraz okres najmu samochodu zastępczego oraz zasadność.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanej.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym.

Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Co ważne nie ulega wątpliwości, że poszkodowany niewątpliwie poniósłby szkodę w majątku, gdyby musiał opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu.

Pozwana w sprzeciwie podniosła, natomiast, że powódka nie wykazała aby poszkodowany poniósł rzeczywistych wydatków za korzystanie z pojazdu zastępczego. W ocenie Sądu należy wskazać, że już sama konieczność zaciągnięcia zobowiązania przez poszkodowanego stanowi szkodę związaną z wypadkiem i nie jest koniecznym udowodnienie przez poszkodowanego, iż przed wypłaceniem odszkodowania doszło już do faktycznego wypłacenia pieniędzy za najem samochodu. Stanowisko Sądu znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie z którym pojęcie straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej” (SN III CZP 62/08). W związku z tym koszty wynajmu samochodu zastępczego, choćby nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowaną, wchodzi w skład szkody.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał, że do uszkodzenia samochodu doszło dnia 19 maja 2016 r. W wyniku kolizji uszkodzeniu uległ m.in. reflektor i zderzak w związku z czym samochód nie nadawał się do ruchu drogowego. Naprawę uszkodzonego pojazdu rozpoczęto dnia 6 czerwca 2016 r. i zakończono dnia 13 czerwca 2016 r. Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu należy uznać 7 dniowy okres najmu samochodu zastępczego za uzasadniony.

Pozwana zakwestionowała zasadność zastosowanej przez powódkę stawki najmu wskazując, że jest zawyżona. Z doświadczenia życiowego Sądu prowadzącego liczne postępowania, przedmiotem których jest kwestia wysokości stawek za wynajem samochodów zastępczych, wiadomym jest że przyjęta przez stronę powodową stawka w wysokości 150 zł netto mieści się w granicach średnich stawek stosowanych za wynajem samochodów zastępczych klasy C na

rynku lokalnym i jednocześnie nie jest stawką nadmiernie wygórowaną. Nadto pamiętać należy, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania zakładu świadczącego swoje usługi najtaniej, dlatego też Sąd nie mógł się zgodzić z pozwaną, co do podniesionego przez nią zarzutu, iż powódka zastosowała stawkę zawyżoną. Ponadto pozwana nie przedstawiła dowodów dających podstawę ocenić te stawki za zawyżone, gdyż przedłożony przez pozwaną cennik nie wykazuje iż możliwym był wynajęcie pojazdu zastępczego w okresie przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu, gdyż są cennikami z przed kilku lat przed zaistnieniem wypadku (z 2013 r., 2012 r) lub nie wskazywał wcale z jakiego okresu pochodzą.

W zakresie kosztów podstawienia i odbioru samochodu zastępczego, zdaniem Sądu, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w tym zakresie należało roszczenie oddalić jako nieuzasadnione. Wobec najmu bezgotówkowego, stawki najmu powinny być i są kalkulowane w taki sposób, żeby zawierać koszty podstawienia i odbioru. Ponadto powódka nie wykazała żadnym dowodem jakoby koniecznym było dostarczenie przedmiotowego pojazdu do poszkodowanego. Obecnie na rynku jest wiele tego typu firm, więc znalezienie takiej która nie nakłada tych kosztów jest nietrudne. Zatem w ocenie Sądu tego rodzaju wydatki nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, a co za tym idzie nie mogą być uznane jako niezbędne i ekonomicznie uzasadnione wydatki za najem pojazdu zastępczego.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone na podstawie art. 822 § 1 k.c. od pozwanej na rzecz powódki kwotę 850 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 28 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 850 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 150 złotych orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu pozwanej składały się kwoty 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 360 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) co daje łączną kwotę 377 zł. Na koszty procesu powódki składały się kwota 50 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, kwota 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz koszt zastępstwa procesowego strony powodowej w kwocie 360 zł, co dało łączną kwotę 427 zł. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 804 zł. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 85 %, a zatem 15 % kosztów procesu powinno obciążyć powódkę ($804 \times 15\% = 120,60$ zł). Powódka poniosła koszt w wysokości 427 zł a zatem różnicę ($427 \text{ zł} - 120,60 \text{ zł} = 306,40 \text{ zł}$) powinna zwrócić jej pozwana o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk